

בבִּסְיַעְתָּא דְּשִׁמְיָא
הַחֲכָם צָבִי –
הַתִּרְנָגוּלַת
שְׁנִמְצָאָה בְּלִי לֵב!

סיפור אמתִי עַל תּוֹרָה, חֲכָמָה,
וְנִפְלְאוֹת הַבְּרִיָּאָה שֶׁל
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

יֶלֶד צַדִּיק שְׁאוֹהֵב אֶת ה' וְאֶת הַתּוֹרָה

רַבִּי צְבִי הִירֶשׁ אֲשַׁכְנְזִי נוֹלֵד בְּאִירוֹפָּה בְּעִיר שְׁמָה טַרְבִּיטֶשׁ. כְּבָר בְּגִיל שְׁמוֹנָה הוּא עֶזֶב אֶת
בֵּיתוֹ וְנָסַע לְלַמֵּד תּוֹרָה אֶצֶל סָבָא שְׁלוֹ. בְּכָל יוֹם יָשָׁב וּלְמַד מִתּוֹךְ סִפְרִים קְדוֹשִׁים.

מִנְהִיג גָּדוֹל לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל

כְּשֶׁגָּדַל, הוּא הִפֵּךְ לְרַב
חָשׁוּב מְאֹד בְּעָרִים אֱלִטוֹנָה,
אֱלִטוֹנָה, אֲמִסְטֶרְדָם וּלְבוֹב.
אֲנָשִׁים מְכָל הָעוֹלָם שָׁלְחוּ
אֵלָיו שְׁאֵלוֹת קְשׁוֹת בִּהְלָכָה,
וְקָרְאוּ לוֹ "הַחֲכָם צָבִי".

הַכָּנֵת הַסְּעוּדָה

יום אחד, היהודים בְּעִירָה
שָׁחֲטוּ תִרְנַגּוֹלָת וְהָכִינוּ
אוֹתָהּ לְסְעוּדָה. הֵם הָיוּ
רְגִילִים לְהוֹדוֹת לַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ.
הוא שְׁנוֹתֵן לָנוּ מִזֶּן מִדֵּי.
אַבֵּל אִז קָרָה דָּבָר פֶּלֶא!

תעלומה מפחידה: איפה הלב!?

כאשר פתחו את התרנגולת כדי להכין את הבשר, הם גלו משהו מפחיד וווזר מאוד:
היה חסר לה איבר חשוב ביותר. לא היה לה לב בכלל!

האם התרנגולת הזו טרפה?

האנשים התוכחו ונבהלו: "תרנגולת
שנבראה בלי לב היא ודאי חולה מאוד!
היא טרפה ואסור לאכל אותה!"
הם הביטו לשמים מתוך דאגה,
מה ה' רוצה שיעשו?

שׂוֹאֵלִים אֶת חֲכַם הַתּוֹרָה

כְּנִשֵּׁשׁ שְׂאֵלָה וְסִפֵּק בְּהִלָּכָה,
יְהוּדִים לֹא מִנְחָשִׁים. הֵם תָּמִיד
שְׂאֵלִים אֶת מִי שְׂיֹדֵעַ תּוֹרָה!
אֲנָשֵׁי הָעִירָה מְהָרוּ בַּלַּיְלָה לְבֵיתוֹ
לְבֵיתוֹ שֶׁל "הַחֲכָם צָבִי".

למוד מתוך סיעתא דשמיא

הרב שמע את השאלה, אך לא נבהל מהמקרה המוזר. הוא פתח ספרים, ישב, חשב לעמק, ועצם עינים מתוך תפלה לה' שיעזור לו למצא את האמת.

חקי החיים שברא הקדוש ברוך הוא

הרב הסביר חק טבע שקבע ה': אף בעל חיים לא יכול לחיות בלי לב!
אם התרנגולת קפצה, הלכה ואכלה – בודאי היה לה לב!

מה קרה ללב באמת?

אם מעולם לא הייתה תרנגולת חיה בלי לב, לאן הוא נעלם? כנראה, בזמן שהכינו את הבשר במטבח, הלב נפל – או שחתול התגנב וחטף אותו בלי שראו!

פֶּסֶק הַהִלְכָּה: הַתְרַנְּגוּלָּת כְּשֶׁרָה וּבְרִיאָה!

הַחֲכָם צָבִי פֶּסֶק בְּשִׂמְחָה וּבְבִטְחוֹן: "מִכֵּיוָן שֶׁבָּרוּר שְׁהִיָּה לָהּ לֵב
בְּחַיִּיהָ, אֵין כָּאֵן שׁוּם סִכָּנָה, וְהִיא כְּשֶׁרָה לְגַמְרִי!"
הָאֲנָשִׁים שִׂמְחוּ וְהוֹדוּ לָהּ עַל שִׁנְתָן חֲכָמָה לְצַדִּיקִים.

מִה שְׁחָשׁוּב זֶה לַעֲמֹד עַל הָאֲמֶת

לֹא כּוֹלֵם הַסְכִּימוּ. הָיוּ רַבָּנִים שֶׁהִתְוַכַּחוּ אִתּוֹ
בַּחֲרִיפוֹת וּפְסָקוֹ אַחֲרָת, וְהִדְבָּר גָּרַם לוֹ צֶעַר רַב.
אַבֵּל הֶחֱבַחְכֶּם צָבִי לֹא וְתֵר – הוּא יָדַע מִהִי
הָאֲמֶת, וְשָׁמַר עָלֶיהָ בְּגִבּוֹרָה.

ספר שמאיר עד ימינו

את התשובה
שלא כתב
בספרו
המפרסם
"שו"ת חכם
חכם צבי
שהדפס
באמסטרדם.

גדולי ישראל,
אשכנזים
וספרדים
גם יחד,
כבדו אותו
כבדו מאוד
ולומדים ממנו
עד היום!

הַסוּד הַגָּדוֹל: לַחֲבֹר אֶת הַתּוֹרָה וְאֶת הַבְּרִיאָה!

הַחֲכָם צָבִי לָמַד אוֹתָנוּ שֶׁאֵין סִתְיָרָה: הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא בָּרָא אֶת חֻקֵּי הַטֶּבַע, וְהוּא גַם נָתַן אֶת הַתּוֹרָה. כְּשֶׁמַּכִּירִים מֵהִי הַבְּרִיאָה, מְבִינִים אֶת הַתּוֹרָה הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב!

לְהִיּוֹת יְלָדִים גְּבוּרִים שְׂאוּהֲבִים אֶת הָאֶמֶת

תִּזְכְּרוּ: אַל תִּבְהָלוּ מִדְּבָרִים מוֹזָרִים! חֲשֹׁבוּ לְעִמָּק, אַל תִּפְחָדוּ מוֹיְכוֹתִים,
וְתִמִּיד בִּקְשׁוּ מֵה' עֲזָרָה כִּי לִמְצֹא אֶת הָאֶמֶת, מִמָּשׁ כִּמוֹ שְׁעֲשֶׂה הַחֶכֶם צָבִי.

